

POSTANOWIENIE

Dnia 8 grudnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Zubert (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Jarosław Duś

Ławnik SN Jacek Leśniewski

w sprawie D .D. - prokuratora Prokuratury Rejonowej w P.,
po rozpoznaniu w Izbie Dyscyplinarnej na posiedzeniu w dniu 8 grudnia 2021 roku
odwołania prokuratora D. D. od postanowienia Sądu Dyscyplinarnego przy
Prokuratorze Generalnym z dnia 24 marca 2021 roku, sygn. akt PK I SD (...) w
przedmiocie obniżenia wynagrodzenia,
na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 171 ust. 1 ustawy z 28 stycznia 2016 r.
Prawo o prokuraturze

postanowił:

- I. utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie;
- II. kosztami postępowania odwoławczego obciążyć Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Uchwałą Sądu Najwyższego z 19 listopada 2020 r., sygn. akt II DO 37/20, utrzymano w mocy uchwałę Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym z 10 stycznia 2020 r., sygn. akt PK I SD 64.2019, zezwalającą na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej prokuratora D. D. za czyny kwalifikowane z art. 231 § 1 k.k. – dwukrotnie; art. 271 § 1 k.k. i art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. – dwukrotnie oraz z art. 276 k.k. i art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Postanowienie o przedstawieniu zarzutów obejmujących powyższe przestępstwa ogłoszono prokuratorowi D. D. w dniu 25 stycznia 2021 r., w Wydziale Spraw Wewnętrznych Prokuratury Krajowej, w sprawie prowadzonej pod sygn. akt PK XIV Ds. (...).

Decyzją Prokuratora Okręgowego w S. z 11 lutego 2021 r., sygn. akt PO IV WOS (...), na podstawie art. 144 oraz 151 § 1 ustawy z 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze zawieszono prokuratora Prokuratury Rejonowej w P. D. D. w czynnościach służbowych do czasu prawomocnego zakończenia postępowania w sprawie PK XIV Ds. (...).

Wnioskiem z 12 lutego 2021 r. w sprawie prowadzonej pod sygn. akt PO IV WOS (...), Prokurator Okręgowy w S. wystąpił do Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym o obniżenie wynagrodzenia prokuratorowi Prokuratury Rejonowej w P. D. D. do 50% jego wysokości na czas trwania zawieszenia w czynnościach służbowych.

Postanowieniem z 24 marca 2021 r., sygn. akt PK I SD (...), Sąd Dyscyplinarny przy Prokuratorze Generalnym:

1. na podstawie art. 152 § 2 ustawy z 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze obniżył prokuratorowi Prokuratury Rejonowej w P. D. D. wynagrodzenie do wysokości 50 % na czas trwania zawieszenia w czynnościach służbowych;
2. na podstawie art. 166 ustawy z 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa.

Odwołanie od powyższego postanowienia wniósł prokurator D. D., zaskarżając je w całości na swoją korzyść.

Autor odwołania zaskarżonemu rozstrzygnięciu zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, poprzez wyrażenie przez Sąd Dyscyplinarny przy Prokuratorze Generalnym błędnego poglądu, iż zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w tym również dotychczasowy przebieg jego służby zawodowej, uzasadniał obniżenie do wysokości 50 % jego wynagrodzenia zasadniczego na czas trwania zawieszenia w

czynnościach, podczas gdy ustalone w sprawie okoliczności prowadzą do odmiennych wniosków.

Formułując powyższy zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Dyscyplinarnemu przy Prokuratorze Generalnym lub jego zmianę poprzez obniżenie przysługującego mu na stanowisku prokuratora Prokuratury Rejonowej w P. wynagrodzenia o 20%. Jednocześnie autor odwołania wniósł o zawieszenie rozpoznania niniejszej sprawy do czasu wydania przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej ostatecznego rozstrzygnięcia skargi Komisji Europejskiej na Polskę w przedmiocie zgodności z prawem europejskim przepisów statuujących funkcjonowanie Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego.

W części motywacyjnej wywiedzionego odwołania D. D. wskazał, że sąd I instancji nie rozważył argumentacji zaprezentowanej przez niego podczas posiedzenia 24 marca 2021 r. i błędnie zdecydował o obniżeniu wynagrodzenia w maksymalnym wymiarze 50%, nie przedstawiając jednocześnie w tym zakresie wyczerpującej argumentacji. Autor odwołania podkreślił, iż w należyty sposób wykonywał swoje obowiązki służbowe przez ponad 13 lat, nie przebywał w tym okresie na długotrwałych zwolnieniach lekarskich, a nadto pracował w czterech Prokuraturach Rejonowych, przy czym w żadnej z jednostek nie było jakichkolwiek zastrzeżeń do wykonywanych przez niego obowiązków. Prokurator D. D. wskazał następnie, iż prawidłowa wykładnia przepisów art. 151 § 1 i 2 ustawy z 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze skutować winna przyjęciem, iż decyzja o zawieszeniu go w czynnościach służbowych powinna zapaść następnego dnia po wydaniu przez Sąd Najwyższy prawomocnej uchwały z 19 listopada 2020 r., utrzymującej w mocy uchwałę Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym z 10 stycznia 2020 r. w przedmiocie wyrażenia zgody na pociągnięcie go do odpowiedzialności karnej. Zwrócił przy tym uwagę, iż wykonywał jako prokurator swoje obowiązki służbowe do 11 lutego 2021 r., gdyż otrzymał zapewnienie od Prokuratora Okręgowego w S. o możliwości świadczenia pracy do czasu prawomocnego zakończenia postępowania karnego. Skarżący wskazał następnie, iż data czynów objętych postępowaniem karnym sugeruje, iż w niniejszej

sprawie zastosowanie winny mieć przepisy ustawy względniejszej, tj. art. 71 i 71a ustawy z 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze, albowiem nie zawierały one norm nakazujących obligatoryjne odsunięcie go od obowiązków służbowych, zwłaszcza w sytuacji, gdy do 11 lutego 2021 r. wykonywane były one w sposób należyty.

W uzasadnieniu odwołania skarżący podniósł również, iż zarówno Prokurator Okręgowy w S., jak i sąd I instancji nie uzasadnili zastosowania maksymalnego obniżenia przysługującego mu wynagrodzenia. Zdaniem prokuratora D. D. decyzji tej nie uzasadnia stwierdzenie, iż przemawia za tym charakter czynów objętych postępowaniem karnym oraz fakt nieświadczenia pracy. Ponownie zaznaczył, iż podczas posiedzenia 24 marca 2021 r. akcentował, że maksymalny wymiar obniżenia uniemożliwi mu zaspokojenie podstawowych potrzeb życiowych. Wskazał, że wspólnie z żoną uzyskuje dochód w wysokości 12 300 zł powiększony o 1500 zł z tytułu pobieranego świadczenia „500+” oraz posiada na utrzymaniu troje małoletnich dzieci, które pozostają pod stałą opieką endokrynologiczną oraz ortodontyczną. Skarżący zadeklarował, iż w skład miesięcznych kosztów utrzymania jego rodziny wchodzi rata kredytu hipotecznego oraz opłaty za: ścieki, internet, wodę, prąd, gaz, odpady komunalne, usługi firmy ochroniarskiej, abonament za telewizję oraz telefony komórkowe, w łącznej wysokości 4 018,16 zł. W ocenie autora zażalenia zestawienie powyższych opłat z innymi koniecznymi dla utrzymania kosztami wskazuje na to, że maksymalny wymiar obniżenia wynagrodzenia znacząco utrudni bądź spowoduje niemożność zwykłego funkcjonowania.

Uzasadniając wniosek o zawieszenie postępowania skarżący wskazał, iż zgodnie z uchwałą składu połączonych Izb Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2020 r. każde wydane przez Izbę Dyscyplinarną Sądu Najwyższego rozstrzygnięcie dotknięte będzie wadą bezwzględnej nieważności, a wobec postanowienia zabezpieczającego TSUE z 8 kwietnia 2020 r. Izba Dyscyplinarna powinna przestać funkcjonować pod względem orzecznictwem.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie. Analiza podniesionych przez skarżącego zarzutów prowadzi bowiem do uznania, iż w niniejszej sprawie brak jest zarówno przesłanek faktycznych, jak i prawnych uzasadniających zmianę zakwestionowanego przez prokuratora D. D. wymiaru obniżenia wynagrodzenia.

Na wstępie podkreślić należy, iż Sąd Najwyższy działając z urzędu analizował kwestię możliwości orzekania w niniejszej sprawie, w kontekście rozstrzygnięć Trybunału Konstytucyjnego, Europejskiego Trybunału Praw Człowieka i Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, w tym także tych, które skarżący uczynił podstawą wniosku o zawieszenie postępowania (por. rozważania w analogicznym zakresie ujęte w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 14 października 2021 roku, I DO 10/21, Lex nr 3240548, które Sąd Najwyższy w składzie orzekającym w niniejszej sprawie podziela). W szczególności Sąd Najwyższy uwzględnił, że wyrokiem z dnia 20 kwietnia 2020 r., U2/20 (OTK-A 2020, poz. 61) Trybunał Konstytucyjny uznał, że uchwała składu połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r. (sygn. akt BSA I 4110 1/20), na którą powołuje się prokurator D. D., jest niezgodna z art. 179, art. 144 ust. 3 pkt 17, art. 183 ust. 1, art. 45 ust. 1, art. 8 ust. 1, art. 7 i art. 2 Konstytucji RP, art. 2 i art. 4 ust. 3 TUE oraz art. 6 ust. 1 EKPCz. Tym samym powoływanie się na powyższą uchwałę, w szczególności jako zasadę prawną nie może być skuteczne, co oczywiście nie wyklucza powoływania się na prezentowaną w tej uchwale argumentację (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 listopada 2021 r., IV KO 86/21, Lex nr 3251718). Po wtóre, w dniu 15 lipca 2021 roku Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (TSUE) wydał wyrok w sprawie o sygn. C-791/19, a zatem postępowanie, które wskazuje skarżący jako podstawę zawieszenia postępowania zostało zakończone. Podkreślić równocześnie wypada, iż wyrok TSUE z 15 lipca 2021 roku dotyczy wyłącznie postępowań dyscyplinarnych wobec sędziów, a zatem nie może znaleźć zastosowania wprost w niniejszej sprawie. Za przeszkodę do rozpoznania niniejszej sprawy nie może być także uznany prawomocny wyrok Europejskiego Trybunału Praw Człowieka z 22 lipca 2021 roku, wydany w sprawie Reczkowicz przeciwko

Polsce (skarga nr 43447/19), albowiem nie jest on skuteczny *erga omnes* i nie oddziałuje wprost na obowiązujące w kraju normy prawne, które do czasu zmian dokonanych przez ustawodawcę obowiązują. Wyrok ETPC nie ingeruje także w prawomocność orzeczenia sądu, poprzez stwierdzenie jego nieważności lub uchylenie (zob. w szczególności M. Ziółkowski, *Wyrok ETPC jako orzeczenie stwierdzające niezgodność z prawem prawomocnego orzeczenia sądu cywilnego*, Europejski Przegląd Sądowy 2010, nr 8, s. 5, 6; zaznaczyć także należy, że sprawy dyscyplinarne w orzecznictwie ETPC oceniane są jako sprawy o charakterze cywilnym). Ostatecznie, to do władzy ustawodawczej i wykonawczej będzie należeć decyzja czy i ewentualnie w jakim zakresie wyrok ten zostanie wykonany. Aktualnie, wskazane orzeczenie wyraża pogląd Trybunału, który może być uwzględniany w innych sprawach o tożsamym lub zbliżonym charakterze.

Przechodząc do merytorycznej kontroli wywiedzionego środka zaskarżenia, przypomnieć należy, że zgodnie z treścią art. 152 § 1 ustawy z 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze, w przypadku gdy prokurator został zawieszony w czynnościach, Sąd Dyscyplinarny przy Prokuratorze Generalnym, na wniosek przełożonego dyscyplinarnego, może obniżyć do 50% wysokość wynagrodzenia prokuratora na czas trwania tego zawieszenia. Zasadniczym celem decyzji o ograniczeniu uposażenia jest zwiększenie dolegliwości zastosowanego środka w postaci zawieszenia prokuratora w czynnościach służbowych. Treść powołanego przepisu wskazuje zatem, iż precyzyjne określenie zakresu ograniczenia wynagrodzenia pozostawione zostało dyskrecjonalnej władzy sądów dyscyplinarnych, z tym zastrzeżeniem, że rozstrzygnięcie w tym zakresie nie może przekraczać 50% wysokości przysługującego prokuratorowi uposażenia. Ustawodawca określił bowiem jedynie górną granicę obniżenia i nie sprecyzował przesłanek, które determinowałyby sposób jego miarkowania. W tym zakresie odnieść należy się zatem do poglądów wypracowanych przez judykaturę. W orzecznictwie (dotyczącym wprowadzie sędziów, jednakże w pełni aktualnym na gruncie postępowań dotyczących prokuratorów) przyjmuje się, iż decydującym czynnikiem przy wartościowaniu skali obniżenia wynagrodzenia jest stopień społecznej szkodliwości czynu oraz postawa sprawcy (zob. uchwałę Sądu Najwyższego z 25 czerwca 2012 r., sygn. SNO 21/12, LEX nr 1231614). Za mające

znaczenie drugorzędne, które wyjątkowo mogą rzutować na poziom obniżenia wynagrodzenia uznaje się natomiast „okoliczności dotyczące warunków osobistych sędziego, jego stanu rodzinnego, czy sytuacji majątkowej” (uchwała Sądu Najwyższego z 27 marca 2007 r., SNO 14/07, LEX nr 471781). Wymiar zastosowanego obniżenia determinuje zatem „charakter zarzucanego czynu, jego odbiór społeczny i korporacyjna szkodliwość, stopień nasilenia domniemanej winy sprawcy, a także zakres naruszenia dobrego wizerunku władzy sądowniczej oraz powagi sądu” (zob. uchwałę Sądu Najwyższego z 9 czerwca 2009 r., sygn. 35/09, LEX nr 1288872). Przy ustalaniu poziomu obniżenia bez znaczenia pozostają natomiast przesłanki niezwiązane z zarzucanym czynem oraz postawą sprawcy, jak również czas trwania postępowania, w którym obniżono wynagrodzenie (zob. uchwałę Sądu Najwyższego z 15 września 2006 r., SNO 48/06, LEX nr 470263).

W wywiedzionym odwołaniu skarżący nie zakwestionował słuszności obniżenia jego wynagrodzenia co do zasady. Nie zgodził się jedynie z przyjętym przez sąd meriti zakresem zmniejszenia wynagrodzenia, upatrując przesłanek uzasadniających przyjęcie innej niż maksymalna wysokość obniżenia w dotychczasowym przebiegu jego służby, stażu pracy oraz sytuacji osobistej, rodzinnej i majątkowej.

W kontekście uprzednich rozważań za kluczową w niniejszej sprawie uznać należy analizę zasadności zastosowanego przez sąd meriti poziomu obniżenia wynagrodzenia w relacji do stopnia społecznej szkodliwości zarzucanych prokuratorowi czynów.

Dokonując oceny tych czynów przez pryzmat przesłanek wskazanych w art. 115 § 2 k.k., stopień ich społecznej szkodliwości uznać należy za szczególnie wysoki. Prokurator D. D. został zawieszony w czynnościach służbowych w związku z dostatecznie uzasadnionym podejrzeniem popełnieniem pięciu przestępstw, tj. dwukrotnie czynu z art. 231 § 1 k.k., dwukrotnie czynu z art. 271 § 1 k.k. i art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz z art. 276 k.k. i art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. Będąc zobowiązanym do zapewnienia prawidłowego przebiegu postępowania karnego, zebrania, zabezpieczenia i utrwalenia dowodów dwukrotnie zaniechał podjęcia czynności dowodowych polegających na zasięgnięciu opinii biegłego, a

swoim zachowaniem doprowadził do zagrożenia przedawnieniem karalności przestępstwa, działając tym samym na szkodę interesu prywatnego oraz publicznego. D. D. przekroczył również swoje uprawnienia poprzez dwukrotne poświadczenie nieprawdy w wystawionych dokumentach oraz ukrywanie akt sprawy, którymi nie miał prawa wyłącznie rozporządzać i do zwrotu których był zobowiązany. Mając zatem na uwadze fakt, iż postanowieniem z 25 stycznia 2021 r. w sprawie prowadzonej pod sygn. akt PK XIV Ds. (...), prokuratorowi D. D. przedstawiono zarzut popełnienia aż pięciu przestępstw umyślnych, których źródłem było zaniechanie realizacji szeregu obowiązków służbowych i działanie z obrazą przepisów prawa, stwierdzić należy, iż ich ujemny wydźwięk społeczny sytuuje się na bardzo wysokim poziomie. Nie ulega przy tym wątpliwości, iż zarzucane D. D. czyny mogą być oceniane jako negatywnie wpływające na wizerunek prokuratury, a nadto uchybiające godności pełnionego przez niego urzędu.

W świetle powyższych okoliczności na uwzględnienie nie mógł zasługiwać podnoszony przez skarżącego zarzut błędu w ustaleniach faktycznych. Zważając na - zasadniczy dla oceny zasadności przyjętego przez sąd I instancji maksymalnego wymiaru obniżenia uposażenia - wysoki stopień społecznej szkodliwości czynów oraz dostateczne uprawdopodobnienie ich popełnienia, w pełni uzasadnionym było zmniejszenie jego wynagrodzenia o 50 %. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy potwierdza zatem zasadność przyjęcia maksymalnego wymiaru obniżenia, a skarżący nie przedstawił jakichkolwiek okoliczności, które przemawiałyby za zasadnością korekty w tym zakresie. Odnosząc się bowiem do twierdzenia skarżącego, iż sąd I instancji nie rozważył argumentacji podnoszonej przez niego podczas posiedzenia w dniu 24 marca 2021 r. wskazać należy, że nienaganna wieloletnia służba, niekorzystanie ze zwolnień lekarskich oraz posiadanie licznych zobowiązań finansowych nie stanowią przesłanek uzasadniających obniżenie zastosowanego ograniczenia uposażenia. Okoliczności podniesione w odwołaniu nie są związane z czynem i postawą sprawcy, a tym samym mają charakter irrelevantny dla oceny dokonanej przez sąd meriti. Takiej okoliczności nie stanowi również należyte wykonywanie obowiązków służbowych, które winno przecież stanowić standard pracy prokuratora. Bez

znaczenia pozostaje przy tym, iż skarżący wykonywał obowiązki służbowe także po wydaniu uchwały zezwalającej na pociągnięcie go do odpowiedzialności karnej, gdyż do momentu wydania decyzji o zawieszeniu do ich realizacji był zobowiązany.

Mając jednocześnie w polu widzenia uprzednio poczynione rozważania w przedmiocie okoliczności, które ze względu na swój wyjątkowy charakter mogłyby jednak zostać uwzględnione w kontekście miarkowania stopnia obniżenia uposażenia, Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, iż w niniejszej sprawie takie nie wystąpiły. Sytuacja osobista, majątkowa i rodzinna skarżącego nie ma charakteru wyjątkowego, a raczej standardowy i tym samym nie powinna rzutować na ustalenie zakresu obniżenia wynagrodzenia. Analizując przedstawioną w odwołaniu sytuację finansową skarżącego, powstałą po obniżeniu dotychczasowego wynagrodzenia o 50% nie sposób uznać, iż taki poziom dochodów nie pozwoli na zabezpieczenie niezbędnych potrzeb prokuratora i jego rodziny. Słusznie zauważył przy tym sąd meriti, iż prokurator D. D. na skutek zawieszenia został zwolniony od wykonywania podstawowych zadań służbowych, wobec czego jest nieuzasadnione, by pobierał on wynagrodzenie tożsame z wynagrodzeniem prokuratora, który jest aktywny zawodowo i wykonuje obowiązki w pełnym wymiarze (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 5 grudnia 2018 r., I DO 12/18, LEX nr 2628016).

W wywiedzionym odwołaniu skarżący wprawdzie nie sformułował wprost zarzutu obrazy przepisu art. 424 k.p.k., jednakże w uzasadnieniu wywiedzionego odwołania zarzucił sądowi I instancji, iż ten nie wskazał motywów zastosowania maksymalnego wymiaru obniżenia. Choć przepisy art. 94 § 1 pkt 5 oraz art. 98 § 1 k.p.k. nie określają wymogów jakie winny spełniać uzasadnienia postanowień, to z ich istoty wynika, że powinny wskazywać wszystkie istotne przesłanki, którymi kierował się organ wydający postanowienie (zob. M. Kurowski [w:] Kodeks postępowania karnego. Tom I. Komentarz aktualizowany, red. D. Świecki, LEX/el. 2021, art. 98). W ocenie Sądu Najwyższego motywy rozstrzygnięcia zostały przedstawione przez sąd I instancji w sposób jasny, a jednocześnie wystarczający. Sąd meriti wskazał bowiem, iż obniżenie wynagrodzenia prokuratora D. D. do 50% uzasadniał zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, treść uchwały Sądu

Najwyższego z 19 listopada 2020 r., wydana przez Prokuratora Okręgowego w S. z 11 lutego 2021 decyzja o zawieszeniu, okoliczność, iż na skutek zawieszenia skarżący nie wykonuje swojej pracy, a nadto charakter zarzuconych mu czynów. Przedstawiona przez sąd I instancji argumentacja odzwierciedla zatem powody przyjęcia maksymalnego wymiaru obniżenia wynagrodzenia, odpowiadając wymogom określonym w art. 98 k.p.k. W omawianym zakresie wskazać jednocześnie należy, iż skarżący nie wykazał wpływu zarzucanego uchybienia na treść wydanego rozstrzygnięcia, do czego zobowiązywała go treść art. 438 pkt 2 k.p.k.

W uzasadnieniu odwołania skarżący wskazywał nadto, iż data czynów objętych postępowaniem karnym uzasadnia zastosowanie przepisów ustawy względniejszej, tj. art. 71 i 71a ustawy z 20 czerwca 1985 r. ustawy o prokuraturze. Odnosząc się do powyższego twierdzenia wskazać należy, iż podnoszone przez autora odwołania uchybienie dotyczy decyzji o zawieszeniu prokuratora w czynnościach służbowych, a nie postępowania w przedmiocie obniżenia wynagrodzenia. Celem niniejszego postępowania jest natomiast rozstrzygnięcie w przedmiocie ustalenia zakresu ograniczenia uposażenia, a nie w przedmiocie podstaw zawieszenia, które podlegają ocenie Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym w toku postępowania odwoławczego od decyzji przełożonego dyscyplinarnego. Skarżący ewentualne uchybienie mógł zatem podnosić przed sądem dyscyplinarnym poprzez zaskarżenie decyzji o zawieszeniu na podstawie art. 150 § 1 ustawy Prawo o prokuraturze. Powyższą argumentację odnieść należy również do podnoszonego przez skarżącego twierdzenia o braku konieczności natychmiastowego odsunięcia go od obowiązków służbowych.

Nie sposób również zgodzić się ze skarżącym w zakresie przyjętej przez niego wykładni przepisów art. 151 § 1 i 2 ustawy z 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze. Z treści powyższych przepisów w żaden sposób nie wynika bowiem, iż decyzja o zawieszeniu go w czynnościach służbowych powinna zapaść bezpośrednio po wydaniu przez Sąd Najwyższy uchwały utrzymującej w mocy uchwałę Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym w przedmiocie zezwolenia na pociągnięcie go do odpowiedzialności karnej.

W przekonaniu Sądu Najwyższego zastosowanie przez sąd meriti maksymalnego wymiaru obniżenia wynagrodzenia w niniejszej sprawie uznać zatem należy za w pełni prawidłowe i zasadne.

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 166 ustawy Prawo o prokuraturze, obciążając nimi Skarb Państwa.